

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra Ægtestand

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Ægtestand", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Ægtestand*, udg. af Vibeke Blaksteen, Dansk lærerforening/Skov, cop. 1982, s. 29. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem15-shoot-idm140012813472368/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Ægtestand

er et urimeligt Kreatur, uværdig til at tilhøre dig.« Medens hun fremførte disse Ord, kastede hun sig med saadan Magt mod sin Forlovede, at hun paa engang væltede Taburetten, hvorpaa hans syge Fod hvilede, og stødte til Lindal, saa han kastede et Glas Vin over sig, og tillige overspildte hendes Klæder. Lindal fór i Vejret med en lille Ed og en vred Mine, den stakkels Ferdinand skjulte med Anstrengelse den Smerte, hans Fod led ved det stærke Stød, og det varede noget, inden den forrige Ro blev bragt til Veje ved Sophies formildende Bestræbelser.

Da nu det lille Selskab igen sad fredeligt sammen, tog Ferdinand Ordet paa ny, og sagde: »Uagtet jeg er kommet til Skade med min Fod, maa jeg dog regne denne Dag for en af de lykkeligste, thi foruden mit før omtalte, heldigt udrettede Ærinde, er der desuden hændet mig noget særdeles glædeligt.« Idet han henvendte sig til Lindal, tilføjede han: »Hvad mener du, Frands! min Barndoms bedste Ven og Kammerat, Carl Sardes, som du vel endnu erindrer, er her i Byen, og besøgte mig i Morges, ligesom jeg vilde stige til Hest.« — »Carl Sardes!« raabte Lindal: »Er han her? Og hans Plejefader, den gamle franske Greve?« — Er her ogsaa,« svarede Ferdinand, »men ham bryder jeg mig ikke om; derimod min fortræffelige Carl, han er ganske uforandret, jeg kendte ham straks: den samme Varme har han bevaret, de samme milde, melankolske og dog brændende Øjne, som stod fulde af Taarer ved at se mig igen. Desværre, jeg havde kun nogle faa Øjeblikke til at nyde hans Nærværelse, men

han kommer til mig igen i Morgen.« — »Hvad har han i Sinde?« spurgte Lindal: »Vil han blive her i Landet?« — »Nej det tror jeg ikke,« svarede Ferdinand: »Han er fulgt hertil med sin fornemme Velynder, der er kommet her, som jeg tror, i et privat Ærinde. Du ved nok, denne Greve har for mange Aar siden opholdt sig her?« — »Ja,« svarede Lindal, »han har gjort mange interessante Ture siden den Tid, og ogsaa lidt ondt ved sine Missioner.« — Annette afbrød dem: »Kan vi stakkels Fruentimmer ikke ogsaa faa lidt at vide om disse os ubekendte interessante Personer?« — »Med Fornøjelse,« svarede Ferdinand: »Carl Sardes er en Mand paa min Alder.« — »Altsaa 28 Aar,« raabte Annette, afbrydende: »Videre, videre!« — »Vi er Barndomsvenner,« vedblev han. — »Det ved vi,« raabte hun utaalmodigt. — »Nu vel!« sagde han: »kort at fortælle: Hans afdøde Fader boede her i Byen. Han var en fortrolig Ven af en fransk Greve Adalbert, som i flere Aar opholdt sig her; og da den gamle Sardes døde, overgav han sin trettenaarige Søn til Greven, som tog ham med sig til Frankrig, hvorhen han rejste kort efter sin Vens Død. Han antog sig Drengen, som en Fader, opdrog ham med største Omsorg, og da Grev Adalbert aldrig har været gift, er Carl Sardes ham aldeles som en Søn. I de sidste ti til tolv Aar er Greven brugt ved adskillige diplomatiske Sendelser, hvoraf nogle har været meget kritiske, og paa alle disse har hans unge Plejesøn fulgt ham.« — Lindal afbrød: »Ja hvad var nu det, som den franske Læge fortalte os i Fjor, ...